

Пријепољци
ван Пријепоља
**Марија Дивац
Баур**

Стр. 8

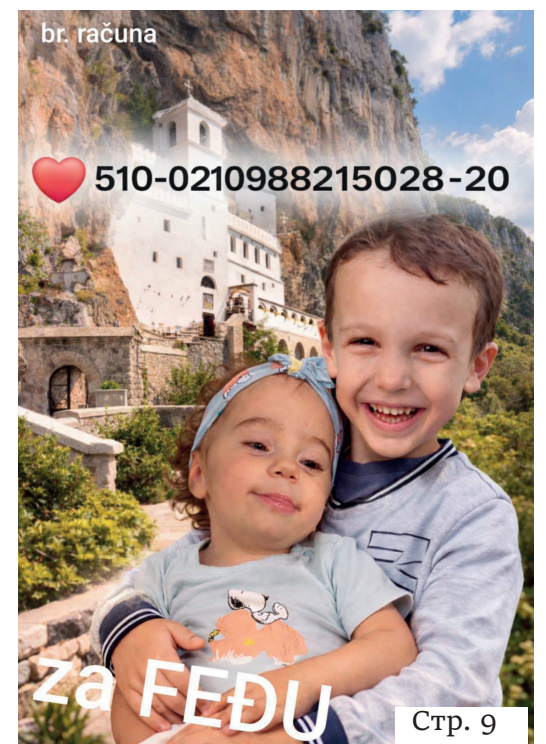
Стр. 6

Стр. 6

Стр. 7

br. računa

❤️ 510-0210988215028-20

za FEĐU

Стр. 9

Apartmani Valterova
Prijeopolje

Valterova 7
0642091665

**Бајрам – порука
наде, љубави и
заједништва**

Стр. 6

**36 година
мириса заната,
рада и традиције
– прича Сеја
Бајрамовића,
мајстора за
питаљке**

Стр. 6

**Ифтар
пријатељства:
Делегација Бурсе
у Пријепољу**

Стр. 7

**Ходочашће дуго
480 километара за
дечје осмехе**

Стр. 9

Поводи

Представљене инвестиције у пријеполском здравству током посете др Лазића

В.д. директора Здравственог центра Ужице др Александар Лазић посетио је Општу болницу Пријеполје и Дом здравља Пријеполје.

Том приликом општински челници и директори здравствених установа представили су инвестиције реализоване средствима из локалног буџета, које обухватају набавку службеног возила, обнову подова на два болничка одељења, набавку медицинске опреме, као и нове стоматолошке столице за потребе стоматолошке амбуланте Дома здравља Пријеполје.

„Показујемо из Пријеполја једну јасну слику која није први пут. Видимо да имамо подршку генералног директора др Лазића и да заједнички редовно обилазимо оно што

је урађено, али и договарамо наредне кораке како бисмо подigli ниво здравствене заштите у Пријеполју. Уложено је доста средстава – прошле године је преко 20 милиона динара из општинског буџета издвојено за здравство, док је ове године планирано 18 милиона, али очекујем да ће тај износ бити и већи кроз ребаланс буџета. Трудимо се да ослушнемо потребе и пацијената и запослених. Акцент је на реконструкцији објекта на Чаиру, набавци апаратуре и санитетског возила, које је преко потребно“, рекао је председник општине Пријеполје Драго Попадић.

В.д. директора Здравственог центра Ужице др Александар Лазић истакао је да је Пријеполје пример локалне самоуправе која континуирано улаже у здравство. „Данас смо обишли све што је урађено у претходном периоду. Много се радило на набавци опреме и реконструкцији просторија, пре свега у Општој болници. Значајна средства се сваке године издвајају и за болницу и за Дом здравља. Посебно смо задовољни реконструисаним одељењем дијализе, новим апаратима на хирургији и донираним возилом. У Дому здравља видели смо комплетно реконструисано одељење стоматологије. За ову годину планирана је додатна опрема за патологију и хирургију, као и реконструкција дела објекта на Чаиру“, навео је Лазић.

Он је додао да је најважније задовољство пацијената и позвао грађане да пријављују све неправилности надлежним институцијама.

„Отворени су телефони и мејлови здравствених установа и Здравственог центра Ужице. Похвале и примедбе су нам подједнако важне како бисмо унапредили рад. Тренутно ниједан лекар није на бироу – конкурс је стално отворен.

Општина Пријеполје има добру праксу финансирања стажирања младих лекара како би остали да раде у овом граду“, нагласио је

Лазић.

Директор Опште болнице Пријеполје Бранко Гојаковић истакао је да је буџетом општине предвиђено 18 милиона динара за улагања у болницу и Дом здравља.

„Планирана је реконструкција одељења неуропсихијатрије у вредности од седам милиона динара и набавка хируршких инструмената у вредности од милион динара. Прошле године уложено је око 11 милиона – реконструисана су одељења

дијализе и неурологије, набављено је возило и већи број медицинских апарата, што ће значајно унапредити лечење пацијената. Тренутно имамо 12 лекара на специјализацији, пет нових специјалиста који већ раде и више младих лекара који ће засновати радни однос у Пријеполју“, рекао је Гојаковић.

Директор Дома здравља Пријеполје Омер Иглица говорио је о плановима за унапређење рада хитне медицинске помоћи. „Ушли смо у пројекат прекограничне сарадње са Домом здравља Бијело Поље, уз подршку локалне самоуправе као носиоца пројекта. Планирана је изградња нове зграде хитне помоћи на паркингу испод Дома здравља, као и набавка реанимобила и обука медицинског особља. Очекујемо да пројекат буде реализован у наредном периоду. Поред тога, конкурисали смо и за донацију санитетског возила преко јапанске амбаскаде“, навео је Иглица.

Он је додао да кадровски проблеми и даље постоје, посебно у хитној помоћи и педијатрији у здравственој станици Бродарево, али да се предузимају кораци како би се они решили.

Ања Пузовић

Да нам сваки дан буде 8. март: Акција Канцеларије за младе у Пријеполју

Поводом обележавања Међународног дан жена, испред Дом културе Пријеполје организована је акција под називом „Да нам сваки дан буде 8. март“, коју је приредила Канцеларија за младе општине Пријеполје. Циљ догађаја био је да се скрене пажња на значај равноправности и положај жена у друштву.

Током акције, грађани су имали прилику да учествују у више интерактивних активности. Постављен је пано на коме су пролазници могли да испишу поруке посвећене женама и значају овог празника, а организована је и игра „Асоцијације“, као и разговори о томе шта за сваког од учесника представља 8. март.

Координаторка Канцеларија за младе општине Пријеполје Милена Јовановић истакла је да је основна порука акције да је равноправност темељ здравог и напредног друштва. Према

њеним речима, о правима жена и њиховом положају неопходно је говорити током читаве године, а не само на дан када се

обележава овај празник. Акција је реализована уз подршку средњих школа и Локални омладински

парламент Пријеполје. Потпредседница Локалног омладинског парламента Пријеполја Емилија Потежица

А.П.

„Сва деца света“ поводом Дана ПУ „Миша Цвијовић“

Дан Предшколске установе „Миша Цвијовић“ обележен је и ове године 6. марта представом „Сва деца света“ коју су приредиле васпитачице и медицинске сестре, која је

изведена у малој сали Дома културе. У представи су уживала деца из старијих вртићких група и предшколци.

Кроз игру, песму и глуму, запослене у установи на креативан начин приказале су како живе деца у различитим деловима света, приближавајући малишанима њихову културу, обичаје и свакодневицу. Деца су се у више наврата активно укључивала у изведбу, што је допринело посебној атмосфери испуњеној смехом и радосту. Како истичу из Предшколске установе „Миша Цвијовић“,

представа је имала за циљ да најмлађима на занимљив и њима близак начин пренесе важне вредности.

„Кроз игру, песму и глуму, деца су имала прилику да науче колико су пријатељство, љубав и разумевање важни међу децом широм света. Осмеси, аплаузи и радост испунили су салу, а ми смо поносни на труд, креативност и посвећеност наших запослених“, кажу из ове установе.

В.К.

Čestitke

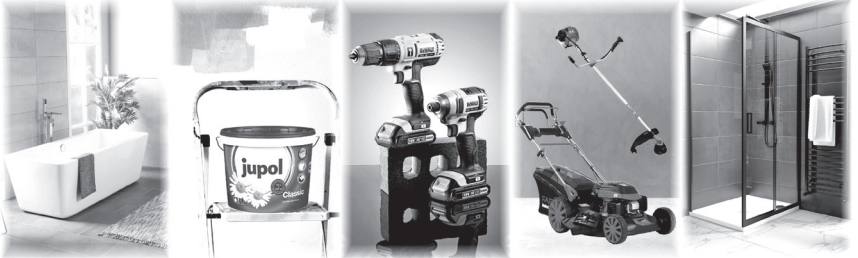

**APOTEKARSKA
USTANOVA
VIVA-Dijab**

**SREĆAN
BAJRAM**

**SREĆAN
BAJRAM**

**XVALA VAM NA DUGOGODIŠNEM POVEREŃU I VERI U NAS.
BEZ VAS NE BISMO BILI TU GDE SMO DANAS.**

Bajram Šerif Mubarek Olsun

MAHOVA PEKARA
065 618 45 33

Bajram Šerif Mubarek Olsun

Srećni Bajramski praznici

Образовање

LUKOIL podržao savremenu nastavu u Prijepolju

Osnovna škola „Vladimir Perić Valter“, dobila je značajnu donaciju od kompanije LUKOIL Srbija – interaktivnu tablu koja će unaprediti materijalno-tehničke uslove rada i podstaći kvalitetniju realizaciju nastavnog procesa.

Ova škola, koja ove godine obeležava 196 godina postojanja, broji 884 učenika raspoređenih u 40 odeljenja. Savremena nastava sve više podrazumeva primenu informaciono-komunikacionih tehnologija, koje doprinose većoj motivaciji učenika, interaktivnosti i efikasnijem usvajanju znanja. Interaktivna tabla nastavnicima će omogućiti primenu inovativnih nastavnih metoda, a učenicima aktivno učešće u nastavi i razvoj digitalnih kompetencija. Tabla je smeštena u učionici gde se održava nastava Fizike i već je spremna da poboljša kvalitet

nastave.

„Donacija kompanije LUKOIL Srbija će našim učenicima i nastavnicima omogućiti savremenije okruženje za učenje i podsticanje kreativnosti u nastavi“, istakli su iz škole.

Kompanija LUKOIL Srbija je, u skladu sa svojim planom za pružanje donatorske i sponzorske pomoći, odobrila sredstva u iznosu od 150.000 dinara za nabavku table. Ova podrška potvrđuje opredeljenost kompanije da ulaže u lokalnu zajednicu i obrazovanje mladih.

V. Kijanović

Tehnička škola dobila vozilo za obuku budućih automehaničara

Tehnička škola dobila vozilo za obuku budućih automehaničara

Tehnička škola u Prijepolju obogatila je nastavna sredstva donacijom putničkog vozila, koje će učenicima smeru automehaničar služiti za praktičnu obuku. Reč je o vozilu marke „Fiat“, model

„Punto“, koje će značajno doprineti unapređenju kvaliteta nastave i pripremi učenika za predstojeća takmičenja.

Prema rečima direktora škole Milivoja Banduke, ova donacija stigla je u pravom trenutku, jer će učenicima omogućiti da steknu neophodna praktična znanja i veštine, ali

i da se što bolje pripreme za takmičenja koja se održavaju upravo na ovakvim vozilima. Predsednik opštine Prijepolje Drago Popadić podsetio da je reč o vozilima koja su ranije korišćena u Centru za socijalni rad.

„Na ovaj način smo doprineli tome da se Centar za socijalni

rad oslobodi svoja dva vozila jer su im sada nepotrebna, s obzirom na to da su se kvarila i da su stara. Međutim, ta vozila će itekako dobro doći za potrebe Tehničke škole – za obuku i takmičenja. Važno je da se deca obučavaju na konkretnom vozilu, da ga popravljaju i stiču praktična

znanja, s obzirom na to da škola ima smerove automehaničar i autolimar. Drugo vozilo biće dato na korišćenje Javnom komunalnom preduzeću“, rekao je Popadić povodom donacije realizovane krajem prošle godine.

V. Kijanović

Ученици ОШ „Светозар Марковић“ Бродарево кроз пројекат „I CAN – ЈА МОГУ“ показали да и мало место може да направи велику разлику

Ученици ОШ „Светозар Марковић“ Бродарево учествовали су у међународном пројекту „I CAN – ЈА МОГУ“, у оквиру којег су реализовали пројекат под називом „Моје мало место прича срцем и делима“. Кроз бројне активности показали су да млади својим идејама, енергијом и заједништвом могу да допринесу заједници у којој живе.

Циљ пројекта био је да ученици препознају вредности свог краја и да кроз конкретне активности допринесу његовом унапређењу. Током рада разговарали су са суграђанима, истраживали особености свог окружења и осмишљавали начине како да га учине лепшим и кориснијим за све.

У оквиру пројекта организовани су хуманитарни базари у сарадњи са школском задругом, како би се прикупила средства за потребе ученика. Уз подршку директора школе осликан је и мурал са мотивима пријеполског краја, а ученици су, уз помоћ волонтера из разреда, припремили и очистили путоказе за насељена места у општини. Посебан део активности био је посвећен култури и уметности. Организован је ликовни и литерарни конкурс „Између Лима и планина“ за ученике основних школа са територије општине Пријепоље, у сарадњи са школским часописом „БроШ“ и Туристичком организацијом Пријепоље. Ученици су такође израдили мапу ума са

специфичностима свог краја и презентацију о знаменитостима и културном наслеђу.

Учествовали су и у организацији приредбе поводом Дана бошњачке националне заставе, заједно са ученицима који наставу похађају на босанском језику и наставницима.

Пројекат су реализовали ученици уз подршку наставника Амеле Курбеговић и Мерсида Мекића, док је наставница Елдина Шеховић припремила садржај са којим је школа конкурисала на међународном пројекту. Захваљујући тимском раду и ангажовању, пројекат је освојио награду за снажљивост, па је на адресу школе стигло 11 диплома.

Резултати рада представљени су кроз школске вести, часопис „БроШ“, књижевно вече и гостовање на ТВ 5 Ужице.

Ученици су своју школу представљали и на националној прослави пројекта „I CAN“, која је 19. октобра одржана у Дому културе „Студентски град“ у Београду, где су, како истичу, са поносом представили резултате свог рада. Кроз овај пројекат ученици су, како наводе, научили да мало место није само тачка на мапи, већ важан део идентитета људи који у њему живе, те да и мале идеје, када се претворе у дела, могу донети велике промене.

Ања Пузовић

Хуманитарни осмомартовски базар у Бродареву: Ученици показали креативност и велико срце

У дворишту Основна школа Светозар Марковић Бродарево одржан је хуманитарни осмомартовски базар поводом обележавања Међународног дана жена, на којем су ученици заједно са учитељима и наставницима представили своје рукотворине, честитке и разноврсне украсе.

Базар је окупио велики број ученика, родитеља и грађана који су имали прилику да купе уникатне предмете које су ученици сами припремили. На штандовима су се могли видети декоративни цветови од папира, украсне честитке, аранжмани и други креативни радови, а сав приход намењен је хуманитарним активностима.

Како наводе из школе, читава манифестација протекла је у ведрој и пријатељској атмосфери, уз много осмеха, креативности и лепих гестова. Ученици су показали велику посвећеност и маштовитост, док су посетиоци својим учешћем и

куповином подржали ову акцију.

Из школе су се захвалили свима који су на било који начин допринели организацији базара и помогли да ова хуманитарна иницијатива успе, истичући да су заједништво и солидарност још једном дошли до изражаја.

А.П.

Čestitke

**AMC LINE DOO
AUTO ŠKOLA**

Obuka vozača
B C CE

- ✓ Stručni instruktori
- ✓ Fleksibilni termini
- ✓ Brza i kvalitetna obuka

Jelena Dumić

064/867-1802

Lokalna auto škola - sigurno do dozvole!

**SREĆAN
BAJRAM**

**LINA
NATURA
marketi**

*Bajram Šerif
Mubarek Olsun*

IRGOŠPED

SREĆAN BAJRAM

**URBAN
HOUSING**

Darko Dumić
0641463275
Profesionalno upravljanje
nekretninama

**SREĆAN
BAJRAM**

*Srećan Bajram***Srećan Vaskrs*

**INEX
SOKOLICA**

Bajram Šerif Mubarek Olsun

trgovina
TREE

GeoEkliptika
geodetska agencija

SREĆAN BAJRAM

**PROTEKT
POINT**

**SREĆAN
BAJRAM**

U duhu Ramazana

Bajram – poruka nade, ljubavi i zajedništva

Povodom nastupajućeg Ramazanskog bajrama, jednog od najradosnijih praznika u islamu, vernicima je upućena bajramska čestitka koja nosi snažnu duhovnu poruku o značaju posta, solidarnosti, ljudskosti i međusobnog razumevanja. Završetak meseca Ramazana

predstavlja vreme duhovne refleksije, zahvalnosti i radosti, ali i priliku da se podsetimo vrednosti koje ovaj blagoslovljeni mesec donosi. Čestitku vernicima uputio je zamjenik glavnog imama Prijepolja i koordinator za informisanje i odnose s javnošću Odbora Medžlisa Is-

lamske zajednice u Prijepolju, efendija Hamza Rovčanin.

„Približavajući se kraju mjeseca Ramazana, u kojem se Uzvišeni Bog prvi put obratio Svome posljednjem Poslaniku, Muhammedu (a.s.), objavivši mu Kur'an, srca vjernica i vjernika ispunjavaju različita osjećanja.

Osjeća se tuga zbog rastanka sa mjesecom posta, mjesecom Allahove milosti, oprosta i sveopšteg spasa. Istovremeno, u dušama se rađa i radost jer dočekujemo krunu ovog blagoslovljenog i odabranog mjeseca – Ramazanski bajram.

U tom susretu rastanka i dolaska krije se velika životna pouka: poslije svakog tužnog rastanka dolazi radosni susret. Tako će i nakon ovog prolaznog svijeta i kratkog života nastupiti bolji i vječni svijet. To je poruka nade, optimizma i vjere. To je bajramska poruka – islamska poruka ljubavi prema svemu i svakome.

Zašto se radujemo Ramazanskom bajramu? Zato što smo nastojali ispuniti ono što nam je Stvoritelj nebesa i Zemlje zapovijedio. Zato što smo kroz post i ibadete pobijedili vlastiti ego, sebičnost, grijeh i oholost. Zato što smo dali priliku onoj boljoj strani sebe – ljudskosti, dobroti, plemenitosti i požrtvovanosti, a iznad svega bogobojaznosti i odanosti Allahu, Jedinom Bogu, Prvom bez početka i Posljednjem bez kraja, Milostivom i Samilosnom.

Bajram ćemo na pravi način obilježiti ako se osvrnemo oko sebe i ne dozvolimo da neko ko je sam ostane sam, da neko ko je gladan ostane gladan, niti da onaj koji se nosi sa bolestima, brigama i životnim iskušenjima ostane bez naše bratske, tople i prijateljske riječi. Budimo ljudi koji znaju zagrliti, utješiti i obradovati druge. Budimo ljudi vedrine, blagosti i nade.

U ime Rijaseta Islamske zajednice Srbije, Mešihata IZ-e Sandžaka, Odbora Medžlisa Islamske zajednice u Prijepolju, kao i u svoje lično ime, svim pripadnicima islama želim svaku ličnu, porodičnu, poslovnu i duhovnu radost uz riječi: Bajram šerif mubarek olsun!“. Poruka Ramazanskog bajrama podseća da istinska vrednost praznika nije samo u radosti proslave, već u dobroti, milosrđu i brizi za druge. Neka bajramski dani budu prilika da ojačamo međusobno poverenje, solidarnost i duhovne vrednosti, šireći mir, razumevanje i ljubav u zajednici i društvu u celini.

Anja Puzović

36 godina mirisa zanata, rada i tradicije – priča Seja Bajramovića, majstora za pitaljke

U vremenu kada se tradicionalni zanati sve više gube, a industrijska proizvodnja preuzima primat, retki su oni koji decenijama ostaju verni svom pozivu. Jedan od njih je i Seja Bajramović, pekar čije su pitaljke i somuni postali prepoznatljivi širom prijepoljskog kraja. Ovih dana obeležava značajan jubilej – 36 godina od otvaranja pekare „Sejo“.

„Drago mi je što imate privilegiju da tačno navrh 36 godina od kako sam otvorio ovu pekaru dođete i da nas posjetite. Tačno prije 36 godina sam se ja odvojio od brata, u martu 1990. godine, i evo već 36 godina kako ovde radim sa zadovoljstvom. Napunio sam 40 godina staža, ali isto kao da sam tek počeo – uopšte mi nije dosadilo, nego stalno radim istim tempom i sa istim entuzijazmom. Ovaj posao sam naslijedio od mog oca Husa, koji je bio jedan od najboljih pekara, mogu slobodno da kažem, u istoriji našeg grada. Bio je veliki radnik i fenomenalan majstor, a ja sam od njega naslijedio i ovaj posao i tu spretnost da mogu da radim kao i on. Malo su drukčiji

uslovi sad kad mi radimo – imamo mašine, imamo bolje uslove nego kad su oni radili, ručno se tijesto kuvalo, baš je bio naporan rad.“

Godine, kako kaže, prolaze brzo, ali ljubav prema poslu ne jenjava. „Godine brzo prolaze, ja sad vama pričam koliko je vremena prošlo, a kao da je juče bilo. Ovde sam radio sa svojim bratom, pa smo posle otvorili pekaru 'Atinu', tako da sad on radi dole, a ja ovde. Porodica se proširila, sve to nosi svoje, ali ja i dalje radim. Ja svake godine molim Boga da manje radim, a radim sve više, i onda mi ne bude jasno kako to, ali shvatim da je to do kvaliteta robe koju proizvodim“, kaže kroz osmeh Sejo Bajramović, majstor čije pitaljke svi prepoznaju bez mnogo razmišljanja.

„Moja pitaljka je prepoznatljiva svuda u našem kraju. Ove godine sam imao ponudu da podmirujem i Priboj, ali nisam mogao, jer je to baš veliki zalogaj – nisam mogao da se organizujem. Vidjećemo, ako Bog da, sledeće godine da i njih počastimo sa prijepoljskim pitaljkama. Kada je Ramazan ima mnogo više posla nego tokom

godine – narod uzima pitaljke za iftar i suhur. Mislim da narod u tom mjesecu izbjegava hljeb, svi uzimaju pitaljke koje mi proizvodimo. Tačno znaju u koje vrijeme dolaze i tada ih kupuju. Kada nije Ramazan, ja proizvodim samo somun.“

Imao je Sejo priliku i da dopuni svoju ponudu drugim proizvodima ali on je ostao veran pitaljkama i somunu.

„Imao sam ponudu da radim hleb i druge proizvode, mogu ja to da radim, radio sam u 'Trgopeku' i u raznim pekarama, ali za to treba više majstora i veći su troškovi ali i rizik. Ja sam se bazirao na somun – meni to odgovara. Narod voli to što radim i ima poverjenja u mene. Nikad nikog nisam iznevjerio – kad se dogovorim, ja ću robu dostaviti. Da nisam radio kako treba, ovo bih odavno zatvorio.“

Kako kaže, za dobru pitaljku, najvažniji je majstorluk.

„Recept za pitaljke je jednostavan – brašno, so, kvasac, voda, bez aditiva. Peče se na 380 stepeni na turskoj peći. Ali nije sve u receptu – treba majstorluk, spretne ruke. To sam ja davno usavršio.“

U posao je uključena i porodica, kao i provereni saradnici.

„Čitava porodica je uključena – sin najviše, a kad je Ramazan, svi smo tu. I supruga Albina, iako vodi knjigovodstvenu agenciju, dođe da pomogne, i ćerka Lajla, kad stigne dođe. Imam dobre radnike, ne mijenjam ih, nadam se da neću ni ubuduće – sve je uigrano.“

Iako mu je otac savetovao da ne bira ovaj težak zanat, ljubav prema poslu je presudila.

„Otac mi nikad nije rekao da budem pekar, čak me je odvrćao, ali ja sam zavolio ovaj posao i nisam ga poslušao – i bolje što nisam.“ Rad u pekari je zahtevan, ali, kako kaže, uz dobru atmosferu sve ide

lakše.

„Ja dođem u šest sati sa radnikom i radimo do večeri, pogotovo u Ramazanu. Ali pjevamo, šalimo se, radimo lagano – nije nam teško. Kad prođe Ramazan, odmori-mo se par dana, pa nastavljamo noćnu smjenu, jer roba mora rano da stigne u prodavnice i ćevab-

lakshe.“

Posebnu pažnju posvećuje i kupcima druge veroispovesti.

„Pitaljke premazujemo 'bulumačem', to je prokuvano brašno. Može i jaje da se doda u tu smesu, ali ovog Ramazana nisam htio da ga koristim, da ispoštujem i pravoslavce koji poste. Imamo respekta jedni prema drugima.“

O zanatima danas govori sa dozom zabrinutosti.

„Mladima bih poručio da manje gledaju u telefone, a više da se okrenu zanatima. Bolje je imati dobar zanat nego diplomu bez posla. Treba da uče od nas dok smo živi, da se ovo znanje ne izgubi. Prijepolje je prepoznatljivo po pitaljkama i bilo bi šteta da to nestane.“ Priča Seja Bajramovića svedoči o tome da se dugotrajan uspeh gradi na radu, posvećenosti i poštovanju tradicije. Uprkos izazovima savremenog vremena, upravo ovakvi majstori čuvaju duh zanata i dokazuju da kvalitet, iskren odnos prema poslu i poverenje kupaca ostaju najvažnije vrednosti.

Anja Puzović

U duhu Ramazana

Ramazanska noć u znaku humanosti

U Maloj sali Doma kulture u Prijepolju u petak 13. marta održana je tradicionalna „Ramazanska noć“, program koji iz godine u godinu okuplja veliki broj posetilaca i ljubitelja duhovne muzike. Publika je imala priliku da uživa u izvođenju ilahija i kasida, koje su donele posebnu atmosferu i duh svetog meseca Ramazana.

Ovogodišnji program obeležilo je gostovanje hora ilahija i kasida „ISA-BEG“ iz Novog Pazara, kao i Dečijeg hora „ISA-BEG“, čiji je nastup večeri dao posebnu toplinu i emociju. Raznovrstan repertoar i snažne interpretacije izvođača ispraćeni su pažnjom i aplauzima brojne publike. Prema rečima Emire Rovčanin, urednice programa na bosanskom jeziku u Domu kulture, ova manifestacija već ima svoju vernu publiku i značajno mesto u kulturnom životu grada.

„Dom kulture tradicionalno organizuje Ramazansku noć i trudimo se da ona bude u poslednjoj trećini Ramazana, jer znamo da su to odabrane noći u ovom mesecu. To je poseban period u životu svakog muslimana, pa nastojimo da pripremimo veće koje će ostati u lepom sećanju. Ljudi već od polovine meseca počinju da se interesuju za datum održavanja“, ističe Emira.

Treba istaći i humanitarni karakter ovogodišnjeg programa.

„Svake godine nam gostuju horovi, uglavnom iz Novog Pazara, a ove godine to je hor 'Isa-beg', koji je nastupao i prošle godine, ali sada uz pojačanje – dečiji hor. To je zaista posebna vrednost, jer na taj način želimo da podstaknemo publiku i mlade da dovede i decu. Ova noć ima i humanitarni karakter, jer smo odlučili da se priključimo akciji prikupljanja pomoći za Anela Selmanovića iz Tutina“, rekla je Rovčanin.

V. Kijanović

Iftar prijateljstva: Delegacija Burse u Prijepolju

Poseta koja otvara vrata saradnje u raznim oblastima

Delegacija turskog grada Burse, koju je predvodio gradonačelnik Mustafa Bozbej, boravila je 12. marta u jednodnevnoj poseti opštini Prijepolje. Poseta je protekla u znaku razgovora o mogućnostima saradnje, ali i simboličnog učvršćivanja prijateljskih veza između dva grada i naroda.

Goste iz Turske u zgradi Opštinske uprave dočekali su predsednik opštine Drago Popadić i njegovi saradnici, gde je održan zvanični sastanak posvećen budućoj saradnji i povezivanju u oblastima od zajedničkog interesa. U delegaciji iz Burse bili su i narodni poslanici, kao i predstavnici bošnjačke zajednice u tom turskom gradu, što je dalo dodatnu težinu razgovorima.

Posebno mesto u delegaciji zauzeo je i počasni konzul u Bursi Zarif Alp, Prijepoljac po rođenju i dugogodišnji prijatelj svog rodnog kraja, koji je i do sada bio važna spona između dva grada.

Tokom razgovora, značajan deo sastanka bio je posvećen temama kulture i turizma. Sagovornici su se složili da upravo ove oblasti predstavljaju najbrži i najprirodniji put ka razvoju dugoročne saradnje i prijateljstva. U tom delu razgovora značajnu ulogu sa prijepoljske strane imali su direktor Turističke organizacije Prijepolje Petar Vasiljević i direktorka Doma kulture Admira Hamidović.

Nakon zvaničnog sastanka, razmenjeni su simbolični pokloni, a delegacija je obišla Muzej i Dom kulture, gde su gosti imali priliku da se upoznaju sa kulturnim nasleđem. Poseta je simbolično zaokružena zajedničkim iftarom, organizovanim sa namerom da se prijateljstvo između dva grada dodatno produbi i učvrsti.

Gradonačelnik Burse Mustafa Bozbej is-

takao je da je upravo zajedništvo osnova buduće saradnje.

„Došli smo da organizujemo večeras jedan zajednički iftar koji će biti iftar između svih naroda. Zahvaljujem se gospodinu Zarifu Alpu, koji je ovde u Srbiji počasni konzul, kao i gospodinu Slihu koji je predstavnik Bošnjaka u Bursi. Nadam se da će saradnja biti uspešna i da ćemo saradivati na svim poljima, kao što su kultura i turizam. Imam želju da još ljudi iz Burse vidi vaš divan grad, a takođe želim i vas iz Prijepolja da povedem da vidite Bursu“, naglasio je gradonačelnik Mustafa Bozbej.

Posebnu emotivnu notu poseti dao je počasni konzul u Bursi Zarif Alp, čovek koji je, kako mnogi ističu, godinama radio na povezivanju Prijepolja i Burse.

„Prije sam samo ja bio prijatelj ovog grada, ali sada imate još više prijatelja u Bursi. Mi smo pružili ruku, a prihvatili su je predsednik i zamenik predsednika. Nakon ovoga, malo ćemo pričati, ali ćemo više raditi“, istakao je počasni konzul Alp.

Predsednik opštine Prijepolje Drago Popadić naglasio je značaj ove posete za nastavak započete saradnje.

„Čast nam je i zadovoljstvo što ste nas posetili. Moram istaći da je saradnja već postoji, a među vašom današnjom delegacijom ima i rođenih Prijepoljaca. Nadamo se da će se i posle ovog sastanka saradnja nastaviti uspešno“, rekao je Popadić.

Poseta delegacije Burse dolazi i nakon nedavnog boravka zamenika predsednika opštine Prijepolje Elvina Banjice u ovom turskom gradu, pa se može posmatrati i kao uzvratanje gostoprimstva, ali i kao korak ka produbljivanju kontakata koji su već započeli.

Iako je jednodnevna poseta protekla u atmosferi prijateljstva i otvorenosti, ona je ujedno otvorila i važna pitanja budućnosti: da li će razgovori o kulturi i turizmu prerasti u konkretne projekte, razmene i investicije, i da li će novostvorena energija dovesti do trajnog institucionalnog partnerstva dva grada.

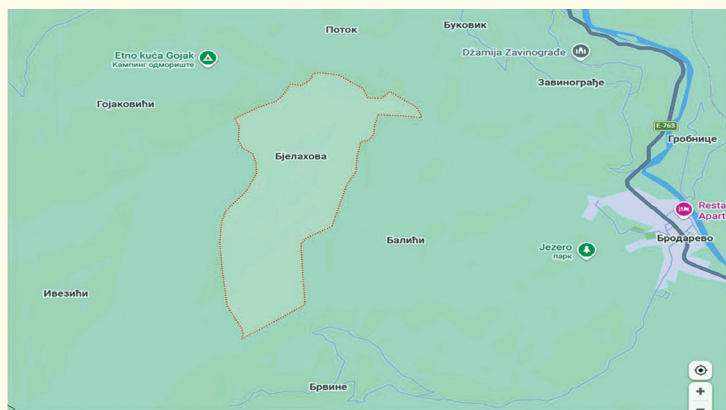
V. Kijanović

PRIJEPOLJSKA SELA

аутор: Vjekoslav Joksimović

email: vekapr70@gmail.com

BJELAHOVA

(NASTAVAK IZ PROŠLOG BROJA)

- broj stanovnika prema popisu: 1948 - 150; 1953-168; 1961-171; 1971-199; 1981-207; 1991-120; 2002-82; 2011-75 2022-42; *(Podaci su preuzeti sa zvaničnih popisnih lista)

- Prema popisu, broj domaćinstava u selu: 1948 - 29; 1953 - 27; 1961 - 33; 1971 - 32; 1981 - 32; 1991 - 25; 2002 - 21; 2011 - 24; 2022 - 13; *(Podaci su preuzeti sa zvaničnog sajta Zavoda za statistiku)

- Kako je već nagovešteno u prošlom broju, ovo selo poznato je po sportu, kao i po narodnom takmičenju u bacanju „kamena s ramena“, koje se najčešće održavalo

tradicionom u ovim nadmetanjima.

- Uvidevši svoju šansu da se proslave u ovom sportu, generacije iz sedamdesetih godina iz Bjelahove počele su da nižu uspehe sve do današnjih dana. Bajram Sinančević pobeđivao je počevši od 1970. godine i bio prvak sve do 1992. godine. Kako su stasavali novi momci iz ovog sela, kojima je verovatno uzor bio Bajram, niz pobjeda nastavio je Svetimir Zindović koji je pobeđivao do 2003. godine. Smenom generacija primat preuzimaju Adnan i Eldin Sinančevići, s tim što je Eldin bacaо samo dve godine, dok je Adnan nastavio seriju uspeha sa ukupno 18 godina bez poraza. Uporedo sa ovim narodnim takmičenjem, Adnan je bacaо i kuglu za ekipu Prijepolja na MOSI igrama, gde je bio višestruki osvajač zlatnih medalja. Adnan Sinančević je 2009. godine proglašen za sportistu grada Prijepolja.

- Imajući uzore u porodici, karijeru bacača kugle započeo je i Armin Sinančević, koji je ostvario značajne uspehe - postao je vicešampion Evrope, šampion Balkana i nosilac državnog rekorda Republike Srbije. Ni tu nije kraj, jer stopama svojih rođaka koračaju i Ermin i Belmin Sinančević, od kojih se očekuje da budu još uspešniji od svih prethodnika iz ovog sela, a već imaju značajne rezultate kao šampioni i vicešampioni u kategoriji starijih juniora.

- Pored pomenutih imena, kamen

su bacali i Hadžo Sinančević i Zindović Bojan, koji su takođe osvajali pobjednička postolja, kao i mnogi drugi takmičari koji su se oprobali u ovoj disciplini. Kamen se bacaо na vašarima - teferidžima i u Milakovićima, Dugi i mnogim drugim narodnim skupovima, ali ako postoji finale, onda je to bilo Boretino brdo.

*Zahvaljujem se na saradnji Adnanu i Hadžu Sinančeviću, kao i Vesku i Bojanu Zindo-

viću, na pruženoj pomoći u prikupljanju podataka za selo Bjelahovu.

- Bjelahova je, pored atletskih disciplina „dala“ i poznate ljude u borilačkim sportovima - karateu, kao što su Hadžo i Salih Sinančević, prvaci borilačkih sportova u „staroj“ SFR Jugoslaviji itd. Opširnije u sledećem broju vašeg lista „Polimlje“.

(NASTAVIĆE SE)

Пријепољци ван Пријепоља

Марија Дивац Баур – стоматолог

Из Подвароши у свет — вредно и поштено, пут без граница

Девојчица која је одрасла у Подвароши, била омиљена и увек насмејана. Њерка наставника Видосава Вида Дивца и мајке Јелице, по завршеној гимназији одлази за Београд на студије, затим још даље. Временом све чешће долази, чак и инвестира у нашој околини, није нас заборавила а Пријепоље заувек носи у срцу. Овај пут наш саговорник је Марија Дивац.

Мајо, две-три генерације пре и после тебе те врло радо помињу. Чак мислим да су те сви познавали у нашем граду, и изгледало је као да ни Пријепоље не може без тебе, ни ти без Пријепоља. Како се десило да решиш да одеш из земље?

„Тата је радио у Валтеру, мама у Дому здравља, а моја сестра Оља и ја смо тренирале одбојку и проводиле доста времена напољу. Тако смо имале привилегију да упознамо доста људи. За време гимназије, конкретно за време рата у Босни, дошла је једна екипа људи из Берна, општине Köniz, у Пријепоље да подржи мешовиту средину на граници са Босном. Оља и ја смо добро знале енглески и укључиле смо се у добровољно превођење за те људе. Такође је мој тадашњи одбојкашки клуб „Путеви“ био позван у Берн. Када сам завршила стоматологију и почела да радим у болници, јавила се једна друга екипа лекара из Базела под називом „Општине заједно“. Такође сам њима доста помагала са превођењем и расподелом средстава за болницу, као и у размени знања између наших и њихових лекара. Они су ме онда, у знак захвалности, позвали 2003. године на практику на Стоматолошки факултет у Базелу. Нисам ни слутила да ће то бити моја судбина одласка из Србије. Могу рећи да ми велико

задовољство представља то што јос увек играм одбојку и тренирам децу у узрасту од 12-16 година“.

Одростање у самом центру, породица угледна и позната, је ли ти то помогло кроз школовање, кроз контакте, да ли је то могло превагнути да не одеш из земље?

„С обзиром на то да је мама била вредан и поштен радник у Дому здравља, запослење ми је било олакшано. Била сам примљена на конкурс за стоматолога у Дому здравља. Веруј ми нисам ни хтела да идем. Професор Подвинец, који је тада био са екипом из Базела у Пријепољу, понудио ми је да, помоћу својих познанстава, добијем практикум из оралне хирургије. Чак је и тада докторка Тања Дробњак већ била уписала специјализацију из оралне хирургије и ја сам знала да нема шансе да је и ја добијем и да би било боље да она иде, пошто ће дефинитивно бити орални хирург. Професор Подвинец ме је тада погледао и рекао: „Ја ти нудим шансу, а ти види да ли ћеш да је одбијеш“. Тако сам ја ту шансу прихватила. Да сам остала у Пријепољу, сигурно бих дала све од себе да будем добар и вредан стоматолог“.

Знам да још увек одржаваш контакт са пријатељима и овде и у Београду, да би бар неки од њих волели да су отишли кад и ти. А да ли би ти волела да си остала?

„Да, то је вечита тема. Постоје они људи из Србије које познајем, који су организовани и тачни и који би волели да су у окружењу у којем сам ја. Свиђа им се та прецизност и уређеност. Мени недостаје наша опуштеност, смисао за хумор, близина родитеља, осећај да си свој на своме. Овде си некако вечити странац, чак и ако си уклопљен у средину, како ови кажу, интегрисан“.

Како ти изгледа сада живот у Србији, да ли смо и по чему испред Европе и света? Имамо ли нешто што други немају?

„Људе у Србији који се баве нормалним пословима и зарађују просечне плате или испод тога ја називам уметницима живота. Оно што ми најтеже пада у разговорима са мојим пријатељима јесте то што, по већини, човек не може да се бори за своја права. Нема институција које раде како треба, које се заиста баве човеком. Све се своди на то јеси ли од ових или од оних. То је тужно и поражавајуће. „Веза“, да се разумемо, функционише и у Швајцарској. Људи те препоручују када си добар радник. Зато мораш и да пазиш да не правиш грешке, јер те иначе нико више не

препоручује. Нико те не уцењује, само се рад вреднује. Оно што ми имамо посебно јесте гостопримство. Мислим да се то ретко виђа у свету. Сви из Швајцарске који су били код некога у посети у Србији после причају о томе. Ја сам то овде пренела на своју породицу“.

Како је живети „тамо“? Да ли се сусрећеш са нашим људима, можете ли да утичете на живот овде и да ли сте покушали нешто да промените у Србији?

„Дружим се са једном сјајном екипом људи који су дошли

из Србије, Босне, Хрватске и Црне Горе овде. Сви су они остали без другара из комшилука, из разреда, из тима, а родитељи су им далеко. То нас јако повезује. На живот код нас утичемо тако што и људи „одоздо“ долазе код нас и размењујемо искуства. Покажемо им разне ствари и они, ако желе, могу то да прихвате. Породицама помажемо колико можемо. Промена, иначе често чујемо: „То код нас не функционише“. Наше образовање, је ли било довољно добро да се уклопиш у западни систем вредности? „На залост ми овде нису

признали диплому са Стоматолошког факултета у Београду, Признали су ми један део и морала сам да студирам још 3 године. То ми је помогло да усавршим своје знање и да своју праксу прилагодим потребама овдашњих становника. Наше образовање, онако како сам га ја имала у своје време, било је одлично“.

Када би поново бирала, да ли би нешто променила?

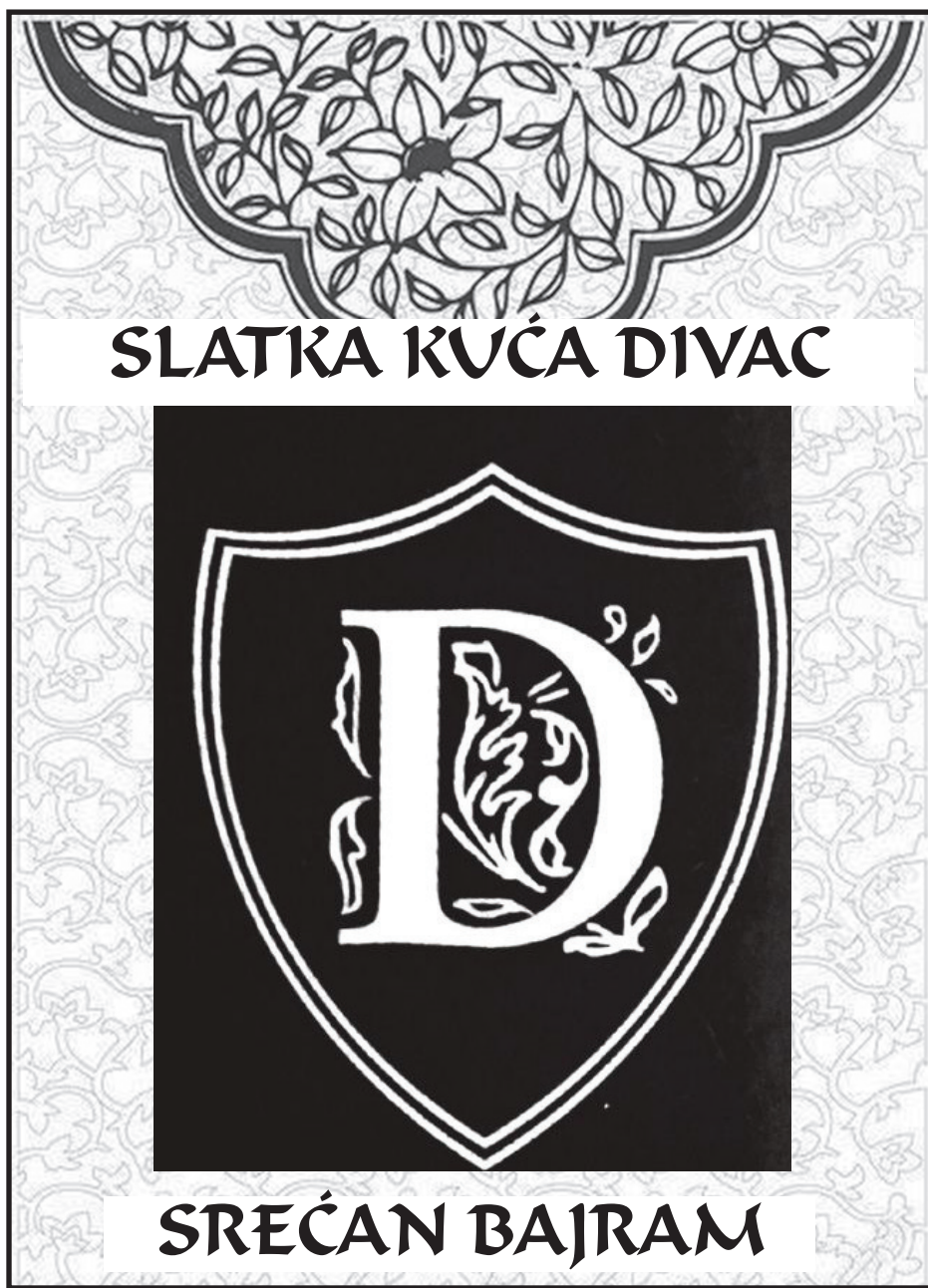
„Бирала бих тачно оваквог мужа, али да је из Пријепоља и да са њим у Пријепољу добијем иста оваква два сина каква имамо. Отворила бих ординацију у Пријепољу, била близу маме и тате и борила се за правду свим срцем“.

Порука за младе људе који су још увек овде? Можда нешто и за локалну самоуправу?

„Радно, вредно и поштено у борбу за правду“.

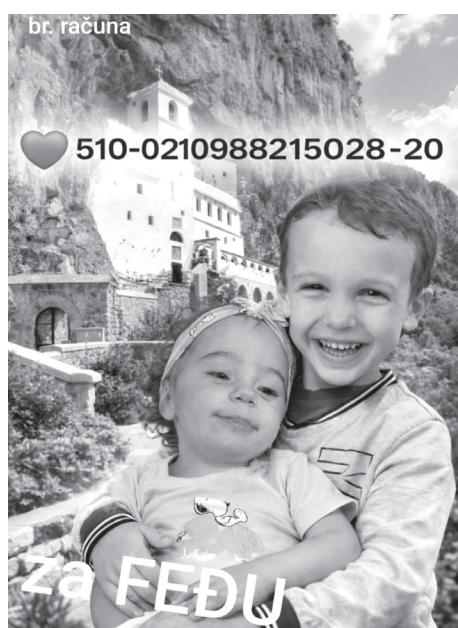
Владимир Бабић

Честитке / Уметност

Ходочашће дуго 480 километара за дечје осмехе

Припадници МУП-а пешаче од Београда до Острога

Група хуманих људи, међу којима су припадници Министарства унутрашњих послова Републике Србије, припадници специјалних јединица и службеници Окружног затвора у Београду, кренуће 23. марта 2026. године на ходочашће дуго чак 480 километара – од Београда до манастира Острог, са племенитим циљем прикупљања новчане помоћи за лечење двоје деце.

Ово пешачење организује се како би се помогло малој Софији Лаковић из Београда и дечаку Феђи Алковићу из Подгорице, којима је потребна подршка добрих људи у борби за здравље и безбрижније детињство. Планирано је да учесници пут пређу за 13 дана, носећи са собом поруку солидарности, вере и хуманости.

У ходочашћу ће учествовати припадници Интервентне јединице 92, Специјалне антитерористичке јединице (САЈ), као и командири Окружног затвора Београд. Међу учесницима су Марко Митић, Ђорђе

Пакљанац и Владимир Јашић из Окружног затвора Београд, затим Владица Митић, Никола Миловановић, Марко Лечић и Сениша Митић из Интервентне јединице 92, као и Марко Дабиљевић из САЈ-а. Њима ће се придружити и Милош Лаковић, отац мале Софије, чиме ово ходочашће добија додатну емотивну снагу и симболику родитељске борбе и наде. Учесници истичу да је циљ овог подухвата да се кроз лични напор, одрицање и заједништво скрене пажња јавности на важност хуманости и помоћи онима којима је најпотребнија. Организатори позивају грађане, компаније и све хумане људе да подрже акцију и покажу солидарност, јер управо заједништво и мала појединачна дела могу донети велику промену у животима оних који воде најважније битке – битке за здравље.

Редакција

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ

Општина Пријепоље, која има историјско утемељење и светлу улогу у доприносу ранијих генерација у ослободилачким бунама и ратовима, са великим људским губицима, добија у 21. веку све видљивије нечасно место и све је присутнији негативан конотацију у третирању локалне историје 20. века, где се кривотвори и врши ревизионизам, подижу спомен обележја без историјске и научне заснованости и законске процедуре, нетачно приказују подаци о начину губитка живота великог броја лица, уништавају се ратни меморијали из антифашистичког рата, испишују недостојни графити и шири идеолошка матрица да су комунисти водили само грађански рат и вршили злочине.

Указујемо да су нелегално и незаконито подигнута четири спомен обележја, од којих три на јавним местима (један у шуми), на којима се на нетачан и невероватан начин уздиже и глорификује ратна улога и начин смрти највећег броја од 468 уписаних имена. Оскрнављено је или оштећено шест спомен обележја (две бисте одваљене и однете) посвећене догађајима и личностима из ослободилачке и антифашистичке борбе. Меморијални простор на Јабучи деченијама пропада, оштећује се и девастира.

О ратним меморијалима не постоји брига прописана Законом.

У књигама и разним радовима објављени су разни исконструисани и нетачни садржаји. У скорије време извршено је друго, овог пута морално убиство, на заслуге и жртвовање најмлађег народног хероја Југославије, Бошка Буху, који у миру нема свој мир, него се, рецимо, након више од 80 година, од када су га из заседе убили четници на Јабучи. Тај рат дечак херој није жив и коме смета данас, ако не идеолошки фанатизованим појединцима и групама и стотимилоненика. Процењујемо и верујемо да наведена и друга нечасива дела нису појединачни случајеви, ради стицања материјалне користи, већ осмишљени атаци усмерени на утирање трагова антифашизма, јер се догађају у континуитету, дуже време и нелегално и није нам познато, да је до данас познат и један извршилац.

Обраћамо се свим искреним, правдољубивим и истини приврженим грађанима, свих

генерација, пола, нације и вере, социјалне и политичке опредељености да се придруже у отпору насиљу, оштећењу, неистинама, неправди, бесчасу и скрнављењу светлих страна локалне историје. Сматрамо да су истина, правда и законитост први искази патриотизма и недељиве вредности које стоје изнад свих подела и разлика.

Антифашисти Пријепоља неће ћутати и скривати се иза закулисних радњи и спрега, сагињати главу пред било којим непочинством, јер знамо да је антифашизам трајна цивилизацијска и хумана, људска вредност и суштинска потреба којом се супротстављамо неофашизму новог доба, коме претходе, ревизионизам и прекрајање историје, ксенофобија, клеронационализам, шовинизам, оштећења споменика, екстремизам, вербално и физичко насиље, примитивизам, графити мржње. Одлучно НЕ исказујемо свим овим и другим радњама којима се нарушава спокојство, миран и равноправан положај грађана и њихово право да чувају позитивне тековине.

Захтевамо од надлежних институција и локалне самоуправе у Пријепољу да се обрате локалној и широј јавности и саопште, нарочито, следеће податке:

- какав је став по наведеним радњама и да ли има повреда одредби одговорних закона?
- који су у предузимане законске радње у циљу откривања могућих извршилаца?
- да ли су споменици и ко о њима предузима?
- да ли се спроводе законске, ако се предузимају одржавања и заштите ратних меморијала, посебно о питањима закон о ратова (закон о ратним меморијалима)?
- да ли је неко у локалној власти или другој надлежни активност за почетак решавања статуса Меморијалног центра на Јабучи?

Бинаса Џигал, председница удружења грађана „Жене Полимља“ и Ненад Мартиновић председник општинске организације савеза антифашиста Србије, Пријепоље.

Vremeplov / Pisma čitalaca

Život (ni)je čudo (31)

piše: Radoman Irić

ŠTO NIJE ZAPISANO, NIJE SE DOGODILO: U SUSRET 100-GODIŠNJICI NOVINARSTVA U PRIJEPOLJU (6)

IZ PROFESIONALNE BIOGRAFIJE MILIVOJA ŽUGIĆA

OVO JE HRONOLOGIJA VAŽNIJIH DOGAĐAJA IZ ISTORIJE PRIJEPOLJSKOG NOVINARSTVA OD 1. FEBRUARA 1932. GODINE, DATUMA KOJI JE, PRE 94 GODINE, U ISTORIJSKE ČITANKE, U DUH I NAŠE PAMĆENJE, UDENUO HARIZMATIČNI NOVINAR MILIVOJE ŽUGIĆ, KOJI JE U PRIJEPOLJU UDARIO TEMELJE NOVinarske profesije.

(NASTAVAK IZ PROŠLOG BROJA)

Ostaje da na kraju ovog dela hronologije, koji se odnosi na vreme pre Drugog svetskog rata, zabeležimo nekoliko osnovnih podataka iz radne i profesionalne biografije Milivoja P. Žugića.

Rođen je 1906. a ne 1905. godine, kako stoji u mnogim spisima, u selu Novakovići na Žabljaku, a ne u Šavniku kako su zabeležili mnogi hroničari, čak i u Prijepolju.

Posle gimnazije u Pljevljima, Milivoje Žugić je upisao Pravni fakultet u Beogradu.

U Beogradu je sazrevao družeći se sa studentima i intelektualcima iz Sandžaka, a posebno sa Sretenom Vukosavljevićem, Rifatom Burdževićem, Tomašom Žičićem, Mirkom Tomićem i Muratom-ef Šešeragićem.

Ovu grupu je zbližila patriotska ljubav prema zavičaju i želja da pomognu društveni i ekonomski razvoj Sandžaka.

Iz tog druženja, na sastanku u Beogradu, 4. januara 1932. godine, došlo se na ideju o pokretanju novina u Prijepolju.

Milivoje Žugić, tada 26-godišnjak, vraća se u Prijepolje, u Mioskoj prodaje očevu njivu, tim parama pokreće „Sandžak“, prve novine u tom delu Kraljevine.

On je tim činom, kako su zabeležili hroničari, zaorao prvu novinarsku brazdu u Sandžaku – „tamnom vilajetu“ (kraj sveta gde se ništa ne vidi), čime je ušao u istorijske čitanke Prijepolja i Polimlja.

Kao osnivač, vlasnik i urednik novina, Žugić je, od 1. februara 1932. do 1. januara 1938. godine, izdao 58 brojeva Novina: „Sandžaka“ (49), „Raške“ (6) i „Novog Sandžaka“ (3 broja).

Šta god da je pisao i objavljivao, u novinama, on je sarkastičnim stilom i jezikom izvrgavao kritici sve nepravde onoga vremena.

Zato su cenzori i vlasti Kraljevine Jugoslavije, nekoliko puta zabranjivale i više puta žestoko kažnjavale njega i njegove novine.

Često se zaboravlja da je Žugić, kao izdavač i urednik, štampao i dve knjige kratkih, duhovitih priča, koje su bile žestoke kritike vlasti i njenih nosilaca. To su: „Sandžačke hićaje“ i „Pisma Đure Zvjeroze iz sela Zlobrđa“.

Upoređujući predratno i ovo vreme, prijepoljski Novinar i publicista Milan Cmiljanović je zapisao: „Borio se Milivoje Žugić sa finansijskim i mnogim drugim teskoćama ali je, kako je sam isticao, najteža bila borba sa cenzurom. Kod Žugića nije bilo autocenzure. Danas i ovde od cenzure prisutnija je i mnogo pogubnija autocenzura. Zato su ovom vremenu i novinarstvu u njemu potrebni novi Žugići“.

Posle gašenja „Novog Sandžaka“, Žugić 1938. odlazi u Cetinje na mesto dopisnika „Politike“ iz Zetske banovine, gde ga je zatekla kapitulacija Jugoslavije.

Ratne godine je proveo po zatvorima u Cetinju i Podgorici, a od novembra 1942. do aprila 1943. u Prijepolju.

Po oslobođenju zemlje, Žugić odlazi u Sarajevo i priključuje se porodici koja je pod pritiscima s više strana, iz Prijepolja tamo pobjegla pred sam početak rata i našla utočište kod rođaka njegove supruge Natalije.

Žugić je u Sarajevu prvo postavljen za dopisnika „Politike“ iz Bosne i Hercegovine, a potom i za šefa Dopisništva, gde je izgradio blistavu novinarsku karijeru.

Sa te pozicije dao je značajan doprinos u pokretanju „Glasa Polimlja“ 1952. godine u Prijepolju. Učestvovao je u osnivanju Udruženja novinara Srbije i Saveza novinara Jugoslavije.

Ceo radni vek proveo je u novinarstvu. Umro je u Prijepolju 10. juna 1972. godine, a sahranjen na groblju u selu Mioska.

(NASTAVAK U SLEDEĆEM BROJU)

Stavovi autora kolumne ne odražavaju nužno i stavove redakcije lista „Polimlje“.

TRAGOVIMA PROŠLOSTI

Najbolja priča o putovanju po Srbiji

Sahat-kula u Prijepolju je jedan od upečatljivijih simbola grada. Ovaj monumentalni spomenik islamske arhitekture, verovatno potiče s kraja 16. veka. Na vrhu kule uzidana su četiri sata, a brojevi su ispisani arapskim i rimskim oznakama. Otkucaji Sahat-kule izazivaju pažnju prolaznika, precizno mere vreme i podsećaju na njenu vekovnu postojanost.

Moji saputnici su prvi put posetili Manastir Mileševu. Upijali su svaku reč koju su čuli o ovom manastiru. Osmovekovni dragulj među svetinjama, svedoči o srpskom i pravoslavnom postojanju na prostorima Raške oblasti. Posebno poštovanje u narodu manastir stiže nakon što su 1236. godine mošti Svetog Save, prvog srpskog arhiepiskopa, iz Trnova prenete u Mileševu. Posetioce je zadivilo i bogatstvo manastirske biblioteke, riznica, konaci, kao i okolni krajolici. U izgrađenoj riznici pohranjeno je više od 80 eksponata. Najvredniji je štap Svetog Save. Manastirski konaci raspoložu smeštajnim kapacitetima od 198 ležaja. U neposrednoj blizini manastira nalaze se Savine isposnice. Do isposnica, smeštenih u kanjonu reke Mileševke, dolazi se pešačkom stazom. Od 2016. godine strmu, opasnu i usku stazicu, zamenilo je kameno stepenište s rukohvatima koje vodi do mesta gde je Sveti Sava tihovao, a monasi iz manastira Mileševke prepisivali knjige. Rođena sam u ovom kraju, ali se nikad nisam usudila da odem ovom strmom, uskom i opasnom stazom. Kada je stazicu zamenilo kameno stepenište s rukohvatima, otišla sam sa mojim saputnicima do Savine pećine. Tu se nalazi izvor vode za koju se veruje da se pred grešnikom skriva i da je mogu zahvatiti samo oni koji nisu grešni. Takođe, veruje se da ova voda ima isceliteljska svojstva, posebno za slabovide. Posle posete Savinoj pećini seli smo da se odmorimo. Mojim saputnicima sam ispričala svoju životnu priču.

Šezdesetih godina, a i kasnije, u selima Prijepoljske opštine nije postojalo električno osvetljenje. Učenici su čitali, pisali i učili pored petrolejke. Pošto sam završila Učiteljsku školu, početkom sedamdesetih godina, počela sam da radim u selu kao učiteljica. Zasnova sam porodicu i upisala Pedagošku akademiju u Užicu. Akademiju je upisao i moj muž Dragiša Pejović. Opet učenje pored petrolejke. U novembru, 1972. godine, prvi rođendan detetu i prvi položen ispit na Pedagoškoj akademiji. Upornost je čudo. Škola u Miloševom Dolu nalazi se na magistralnom putu Prijepolje – Sjenica. Tu sam radila i u školi imala stan. Zimi autobus nije išao, jer put nije čišćen, pa smo morali da idemo peške. Od Miloševog Dola do Prijepolja trebalo nam je šest sati peške, gaziti sneg i led. Leda je najviše imalo niz Sardžik, koji se nalazi iznad manastira Mileševa. Na predavanju smo išli vikendom u Prijepolje, a na polaganje ispita u Užice kad je ispitni rok. Ja i muž Dragiša, u isto vreme, polagali smo ispite, negovali decu i pravili kuću u Čačku. Zato danas i kažem da je upornost čudo. Narodna poslovica to najbolje objašnjava: Rad, rad i samo rad stvaraju prave ljude. Godine 1994. dobila sam posao u Čačku. Uslov konkursa je bio završena Pedagoška akademija. Godine 2013. otišla sam u penziju. Imala sam više vremena pa sam počela da pišem. Iz štampe mi je izašla knjiga „Oživljavanje prošlosti“. Želela sam da mi priče budu karike u lancu tradicije. Svaki pokušaj da se nešto iz ove riznice otrgne od zaborava i zabeleži je pravi melem za živu ranu koja se zove izumiranje sela. To je tako blizu, kuca na vrata i širi svoje nemanjske čeljusti iz kojih kulja ponor zvani zaborav. Priče sam oživljavala tako što sam sa učenicima spremala programe koji se odnose na tradiciju: pesme, igre, zdravice, narodna verovanja, narodni običaji, gatanja, slave, svadbe, mobe, narodne nošnje, priče o Svetom Savi. Prikazivala sam programe na školskim, opštinskim, regional-

nim i republičkim smotrama. Opštinska smotra izvornog stvaralaštva održavana je u selu Sopotnica. Moji učenici su zauzeli prvo mesto, pa su učestvovali na regionalnoj smotri izvornog stvaralaštva koje je održavano u mestu Ravne kod Užica. I tu su zauzeli prvo mesto i učestvovali na republičkoj smotri izvornog stvaralaštva u Kučevu – „Homoljski motivi“.

Ja i moji saputnici posetili smo i planinsko selo Sopotnica, smešteno na obroncima Jadovnika. To je selo žubornih vrela i slapova koji su, sopotanjem niz litice ka ušću u Lim, selu i dali ime. Vodopad je veličanstven prizor prirode gde reka prkosi gravitaciji, pretvarajući miran tok u silovitu belu zavesu koja se obrušava niz stene. Njegov zvuk je gromoglasan huk koji ispunjava šumu, dok se sitne kapljice raspršuju u vazduhu. U dnu se formira mirniji, kristalno bistar bazen iz kojeg voda nastavlja svoj mirniji tok. To je mesto divlje lepote, svežine i neprekidnog kretanja. Sopotnički vodopad je simbol snage, ali i neverovatne lepote. On nas uči da prepreke ne zaustavljaju život, već ga čine uzbudljivijim i glasnijim. Stajati ispred vodopada znači osećati se malim pred prirodom, ali istovremeno ispunjenim energijom i spokojem. „Slapovi Sopotnice“ imaju status spomenika prirode. Planinarski dom u Sopotnici ima četrdeset postelja, a posetioci smeštaj mogu naći i u nekom od domaćinstava koji se bave seoskim turizmom. Planinarenje nedaleko od sopotničkih vodopada je iskustvo koje je ostavilo snažan utisak na nas. Planinarski dom i spomenik prirode „Slapovi Sopotnice“ je nacionalni centar za obuku planinarskih vodiča Planinarskog saveza Srbije. Guste šume, visoki planinski vrhovi, pešačke staze kroz netaknutu prirodu predstavljaju pravo uživanje za sve ljubitelje pešačenja i boravka u prirodi. U daljini se vide velike, ogolele planine. One se sa svojim vrhovima druže sa oblacima i jedni drugima razmenjuju tajne. Pored toka vodopada veliku atrakciju predstavljaju stare i obnovljene vodenice. Sećam se stare, oronule vodenice moga deda Sredoja Bakovića kad su joj kameni zidovi posruli od težine godina i dugog neumornog vitlanja kamenog točka. Na srebrnoj patini njenog krova taložila se prošlost, kao svedok naše tradicije i kao svedok patnje i radovanja naše porodice. Kao dete odlazila sam u vodenicu sa dedom. Bilo mi je zanimljivo kako nepomičan kamen odjednom oživi, zavitla kao da je dobio krila. Deda mi je objašnjavao: „Vodenica, voda, kamen i drvo dok su odvojeni ništa se uzbudljivo i posebno ne događa. Tek kad saraduju nastaju prava čuda. Tada trom, težak i nepomičan kamen, gonjen vodenom snagom, odjednom zavitla. To se dešava i kod čoveka. Kad se ljudi druže, poštuju, saraduju, pomažu, tada mogu sve probleme da reše“. Uvek se sećam tog poređenja i te njegove mudrosti.

O vodenicama je pisao i Aleksa Šantić: „Sve je isto, staro...samo kao prije, ne čuje se hitri točak da udara; Ko bol jedan što se u dnu duše krije, ostavljena čuti vodenica stara“.

Moji saputnici zahvalili su se meni što su prošli stazama drevnih naroda, ali i stazama moje mladosti. Od ušća reka, do vrhova planina, preko kanjona i vodopada, raznoliki reljef Prijepolja i očaravajući oblici prirode učinili su ove avanture nezaboravnim. Tu se na svakom koraku kriju iznenađenja.

Na kraju našeg putovanja rekli su: „Tamo gde jednom odeš i gde poželiš da se vratiš više puta, ako i nije raskoš a prija oku i duši vrednije je od raskoši“.

**Leposava Pejović,
učiteljica u penziji, Čačak**

Помен / Спорт

ВУЈИЦА БОЈОВИЋ
17.03.2016.

ВЕРА БОЈОВИЋ
2.10.2018.

Време пролази, али сећања не бледе.

Увек захвални: син Владимир и кћерка Ивана са породицама

Дана 23.03.2026. навршава се 20 година од смрти

проф. др сци. мед. пук.
ДОБРИЦЕ ЈЕВТОВИЋА
1944-2026

Највољенијем ујаку, никад прежаљеном од његовог сестрића ком много недостајеш!

**Нека те анђели чувају!
Твој сестрић Драгослав**

Дана 24.03.2026. године навршава се тринаест година од смрти нашег оца, свекра и деде

ЈОВАНА ОБРЕНИЋА

С љубављу и поштовањем чувамо успомену на тебе.

Твоји најмилији

Сећање на наше родитеље

СРЕТЕН ЦВИЈОВИЋ
(1931-2020)

МИРОСЛАВА ЦВИЈОВИЋ
(1934-1992)

Сећање на вас, с бескрајном љубављу и поштовањем, вечно ће трајати у нашим срцима.

**Ваши ожалошћени:
син Жељко, ћерке Надежда и Зорица**

Dana 10.03.2026. navršilo se trinaest godina od smrti našeg dragog oca i dede

МЕНМЕДА ЧЕЛЕБИЋА
- KEĽJA-

Ljubav je prevelika, bol preteška, a tuga za tobom vječna.

Zauvijek u našim mislima i srcima: sinovi Mustafa i Emir, snahe Sana i Emira, unučad Ajla, Amel, Amar, Edin i Lejla

Српска лига Запад - 17. коло
ФК „Јошаница“ - ФК „Полимље“
2:0

Прва лига Запад - 17. коло
РК „Пријепоље“ - РК „Карађорђе“
47:35

Пионирска лига ФС Залтиборског округа - 12. коло
ГФК „Слобода“ - „Полимље“
6:1

Супер Б - 16. коло (жене)
РК „Пријепоље“ - РК „Војводина“
29:37

Друга мушка регионална лига Запад - 17. коло
КК „Милешевац“ - СКУ „Пет Плус“
110:61

Трећа фудсал лига Запад - 19. коло
КМФ „Еуролидер“ - КМФ „ПП192“
7:1

Прва женска регионална лига Југ А - 17. коло
КК „Милешевка“ - КК „Железничар“
56:76

Омладинска лига Србије - 6. коло
КМФ „ПП192“ - КМФ „Бечеј 2003“
16:4

Čestitke

Bajram Šerif
MUBAREK
Olsun

🍒 Neka sve bude dobro 🍒

volim
dobro u ljudima

VOĆNI SOK OD
JABUKE & VIŠNJE
BEZ DODATOG ŠEĆERA
100% VOĆE
BEZ DODATOG KONZERVANSA • PASTERIZOVANO

volim
dobro u ljudima

SLATKO OD
višanja

volim
dobro u ljudima

www.volim.rs

GRAFOKARTON
Bajram Šerif Mubarek Olsun

БРОЈ
3078

Издавач:

Информативно предузеће д.о.о.

Полимље

Полимска 1, Пријепоље

Директор и главни и одговорни уредник:

Владимир Бабић

Редакција:

Верица Кијановић, Ања Пузовић

Сарадник:

Радоман Ирић, Вјекослав Јоксимовић

Компјутерска припрема:

Есад Мушкић

Претплата:

годишња 5000 динара,

полугодишња 2500 динара

Претплата у иностранству:

10000 динара

Путем интернета:

3000 динара (PDF)

Можете се претплатити и путем

онлајн сервиса novinarnica.com

ПИБ: 100809685

МБ: 07280777

Телефон: 033/712555

Емаил: polimlje@gmail.com

Веб: listpolimlje.info

Инстаграм: @list.polimlje

X: @list_polimlje

Фејсбук: Лист Полимље

Жиро рачун:

ОТП Банка

32595006003078636

Штампа:

Графокартон Пријепоље

033/710 009

Тираж:

300 примерака

ПОЛИМЉЕ
Лист за друштвена и политичка питања

Од 1. фебруара 1932. до 1. јануара 1938. године у Пријепољу су излазили напредни листови "САНЏАК", "РАШКА" и "НОВИ САНЏАК". После рата први лист се појављује 1. марта 1952. године под именом "ГЛАС ПОЛИМЉА". Од 1. маја 1953. године лист мења име у "ПОЛИМЉЕ" и тако излази до 27. јануара 1979. године. 1. маја исте године поново је покренут лист "ГЛАС ПОЛИМЉА" који од 29. децембра 1989. године мења име у "ПОЛИМЉЕ". Указом Председника Републике од 16. маја 1977. године "Полимље" је одликовано орденом братства и јединства са сребрним венцем. YU ISSN 0351-8175